

## Arrest

nr. 207 729 van 14 augustus 2018  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VERKEYN  
Kaïrostraat 85  
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 20 december 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 december 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat C. VERKEYN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 5 december 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) van acht jaar. Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de Heer:

Naam: S(...)

Voornaam: D(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)  
Nationaliteit: Armenië  
wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 23/11/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod.

#### REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 4° alinea van de Wet 16/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres

Op 23/10/2017 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 3 jaar door de rechtbank van Brugge voor verkrachting op meerderjarige; slagen en verwondingen – opzettelijke slagen met voorbedachten raden.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Overwegende de gewelddadigheid waarvan betrokkene blijk heeft gegeven, bestaat er een ernstig, reëel en actueel gevaar voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde;

In zijn vragenlijst hoorplicht ingevuld op 25/07/2017, heeft betrokkene verklaard zijn vrouw en kinderen in België te hebben. Ondertussen werd mevrouw en de kinderen als vluchteling erkend. In haar asielaanvraag op 06/03/2017, heeft mevrouw verklaard “vertrokken zijn van bij echtgenoot met de kinderen, daardoor geen verblijfplaats meer”. Ze heeft ook verklaard problemen met haar man te hebben, ze wil scheiden van haar echtgenoot, maar kan niet alleen naar Armenië terugkeren. In Armenië hebben vrouwen geen rechten. Haar man heeft ook ribben als eens gebroken. Ze heeft ook een medische attest gegeven waarin zij verklaard dat haar man geslagen heeft.

Wat het hoger belang en welzijn van de kinderen betreft, benadrukt de Raad dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013).

De uitwijzing van een ouder die niet meer samenwoont met zijn kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker. Indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst.

Bovendien het feit dat vrouw en kinderen van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden, aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden. Het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

1.2 Uit informatie verschaft door de verwerende partij blijkt dat de verzoekende partij op 16 december 2017 werd gerepatriëerd naar Armenië.

## 2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het proportionaliteitsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht. In een tweede middel voert ze opnieuw de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het proportionaliteitsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

Gelet op hun onderlinge samenhang worden de middelen gezamenlijk behandeld.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

*“Aan verzoeker werd door verweerster een inreisverbod afgeleverd (stuk 1). Verweerster steunt de juridische grond voor de afgifte van dit inreisverbod op art. 74/11, §1, 4de alinea Vw..*

*Art. 74/11, §1, 4de alinea Vw. bepaalt als volgt:*

*“De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”*

*Uit dit artikel volgt dat zowel betreffende de afgifte van een inreisverbod als de duurtijd van dit inreisverbod, verweerster over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Dit gelet op de bewoordingen in dit artikel nu hierin mogelijkheden (“kan”) worden voorzien en geen verplichtingen.*

*Verweerster is dientengevolge enerzijds gehouden om zowel te motiveren waarom zij een dergelijk inreisverbod aflevert en anderzijds waarom zij het afgeleverde inreisverbod van een bepaalde duurtijd voorziet waarbij zij tevens rekening dient te houden met alle specifieke omstandigheden eigen aan het geval.*

*Voor elke administratieve beslissing dienen vervolgens rechtens aanvaardbare motieven te bestaan zowel wat betreft de juridische als de feitelijke grondslag waarop een beslissing zich steunt.*

*Gezien het hier betreffende de beide onderdelen, zowel aangaande de afgifte op zich als aangaande de in dit geval concreet gehanteerde duurtijd, van de bestreden beslissing over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid gaat, wordt deze motiveringsverplichting bovendien strenger opgevat:*

*“Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt.*

*Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999,149, nr. 185, eigen onderlijning)*

*Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing in feite enkel een opgave van enige motieven aangaande het afleveren op zich van een inreisverbod op grond van art. 74/11, §1, 4de alinea Vw. weergeeft.*

*Wat betreft deze aflevering van een inreisverbod op grond van de vierde alinea van voormeld artikel, verwijst verweester immers ter verantwoording naar een veroordeling opgelopen door verzoeker voor geweldpleging (zonder meer), dit zonder echter te verwijzen naar de specifieke omstandigheden eigen aan de veroordeling.*

*In realiteit kaderen de feiten in een intrafamiliale situatie en, hoe betreurenswaardig ook, feiten gekaderd in dergelijke omstandigheden kunnen niet zomaar op gelijke voet gesteld worden met gelijk welke andere bestaande vormen van geweldpleging.*

*Uit de bestreden beslissing blijkt echter niet hoe, of en op welke manier de omstandigheden in rekening werden gebracht. Zodoende kan er niet uit afgeleid worden waarom omstandigheden die kaderen in intrafamiliale moeilijkheden door verweester klaarblijkelijk gelijk gesteld worden met geweldplegingen op derden die niet kaderen in specifieke omstandigheden.*

*Dit nu het uiteraard niet onaannemelijk is dat dergelijke geweldplegingen op derden die niet kaderen in specifieke omstandigheden op een andere, mogelijks zwaardere, manier worden beoordeeld in het kader van de beoordeling van een inreisverbod:*

*"Dergelijke zwaardere kwalificatie kan niet worden afgedaan als een materiële misslag, het is duidelijk dat het misdrijf minder de openbare orde schaadt dan het misdrijf mensenhandel. Het kan dan ook bijna niet anders dan dat dit zijn invloed heeft gehad in de belangenafweging van de betrokkene tegenover de belangen van de Staat. De materiele motiveringsplicht in samenlezing met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet is geschonden." (RvV 4 maart 2016, nr. 163 508).*

*Wanneer verweester van de discretionaire mogelijkheid gebruikt maakt om een inreisverbod af te geven op grond van art. 74/11, §1, 4de alinea Vw. op basis van het feit dat men aldus een ernstige bedreiging zou vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid, volgt daaruit in samenlezing met art. 74/11, §1, eerste lid Vw., dat de concrete omstandigheden die tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid, moeten beoordeeld worden om daaruit uiteindelijk te kunnen besluiten of men al dan niet een actuele bedreiging vormt voor een aantasting van fundamentele belangen van de samenleving.*

*"De gemachtigde zet zulke omstandigheden niet uiteen maar verwijst louter naar het feit dat verzoekster zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal. Hij concretiseert niet (...)*

*Uit het administratief dossier blijkt aldus niet dat de gemachtigde, voor wat betreft de eerste bestreden beslissing, de concrete omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordeling omwille van diefstal hebben geleid, heeft beoordeeld om daaruit te besluiten dat verzoekster door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden." (RvV 31 oktober 2014, nr. 132.657).*

*Het is dan ook allerm minst duidelijk hoe, of en op welke manier verweester rekening heeft gehouden met het feit dat er sprake was van een specifiek context. Gelet op de thans voorhanden zijnde andere sociale context, is het immers niet onaannemelijk om te stellen dat er geen actuele bedreiging voor aantasting van fundamentele belangen bestaande is.*

*Minstens is het zo dat wanneer verweester verwijst naar algemene feiten van geweldpleging, hieruit niet blijkt voor de beoordeling van de actualiteit en aldus de beoordeling van mogelijke toekomstige aantasting van fundamentele belangen in huidig geval waarom zij verzoeker gelijk lijkt te stellen met eender welke pleger van feiten van geweld.*

*Een persoonlijke beoordeling, rekening houdende met de gegevens eigen aan het geval op dit vlak aangaande de veroordeling is er niet geweest. Minstens blijkt deze niet uit de bestreden beslissing zelf, waardoor daaruit niet zomaar zonder meer kon besloten worden aangaande het feit of men nu al dan niet een actuele bedreiging vormt voor een aantasting van fundamentele belangen van de samenleving.*

*Het artikel 74/11 Vw. beoogt immers een omzetting van de richtlijn 2008/115/EG, zodoende dient uit het arrest Z.Zh. en I.O. van het Europees Hof van Justitie te worden afgeleid dat op grond van artikel 11, tweede lid, gelezen in samenhang met artikel 7, vierde lid, van richtlijn 2008/115/EG voor de uitvaardiging van een inreisverbod voor de duur van meer dan vijf jaar minstens vereist is dat de vreemdeling inderdaad een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang voor de samenleving kan aantasten, waarbij de opgave dat een vreemdeling een bedreiging zou hebben gevormd in het verleden niet volstaat nu tevens de actualiteit dient te blijken alsook het gegeven van een toekomstige bedreiging voor een fundamenteel belang.*

*“Bijgevolg dient een lidstaat het begrip „gevaar voor de openbare orde” in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 per geval te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel.*

*Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115.(...) In die omstandigheden veronderstelt het begrip „gevaar voor de openbare orde” als bedoeld in artikel 7, lid 4, van die richtlijn, hoe dan ook dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak).”*

*Door de concrete omstandigheden die tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid, niet te hebben beoordeeld om daaruit uiteindelijk te kunnen besluiten of men al dan niet een dermate actuele bedreiging vormt voor een aantasting van fundamentele belangen van de samenleving, minstens door niet te laten blijken of, hoe en op welke manier deze beoordeling dan zou zijn gebeurd aan de hand van de elementen eigen aan het geval, worden de artikelen zoals aangehaald onder het eerste middel geschonden.*

### **3.2. TWEEDE MIDDEL:**

- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/11 VAN DE VREEMDELINGENWET;
- SCHENDING VAN ART. 11 VAN DE RICHTLIJN 2008/115/EG VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN 16 DECEMBER 2008 OVER GEMEENSCHAPPELIJKE NORMEN EN PROCEDURES IN DE LIDSTATEN VOOR DE TERUGKEER VAN ONDERDANEN VAN DERDE LANDEN DIE ILLEGAAL OP HUN GRONDGEBIED VERBLIJVEN;
- SCHENDING VAN ART. 1 TOT EN MET 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 OP DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN;
- SCHENDING VAN ART. 8 EVRM;
- SCHENDING VAN HET PROPORTIONALITEITSBEGINSEL EN DE ZORGVULDIGHEIDSPlicht;

*Verweerster is vervolgens gehouden om niet enkel afdoende te motiveren waarom zijn een dergelijk inreisverbod aflevert in toepassing van de vierde alinea van art. 74/11, §1, Vw., doch tevens waarom zij het afgeleverde inreisverbod van een bepaalde duurtijd voorziet.*

*Verweerster beschikt aangaande de duurtijd over een discretionaire bevoegdheid, daarnaast dient zij ingevolge art. 74/11, §1, eerste alinea Vw. rekening te houden met alle omstandigheden eigen aan het geval.*

*Dit trouwens eveneens vermits art. 11 van de richtlijn 2008/115/EG in principe een maximumduur van vijf jaar oplegt en enkel de mogelijkheid had voorzien om tot, wat de richtlijn aldus als zeer zware*

*inreisverboden aanmerkt, een inreisverbod van meer dan vijf jaar over te gaan onder strike voorwaarden.*

*Uit de bestreden beslissing blijkt echter alleen maar een verantwoording, daar gelaten hetgeen over deze verantwoording reeds gesteld in het eerste middel, aangaande het gegeven waarom verweerster zich wenst te beroepen op de mogelijkheid om een inreisverbod af te geven op basis van het feit dat een persoon een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid zou vormen, evenals een verantwoording waarom verweerster van oordeel is dat het afleveren van een inreisverbod bovendien volgens haar niet strijdig zou zijn met art. 8 EVRM.*

*Een motivering omtrent de gekozen duurtijd van het inreisverbod, van maar liefst acht jaar, rekening houdende met alle specifieke omstandigheden blijkt echter te ontbreken in de bestreden beslissing nu enkel op algemene wijze wordt verwezen naar het belang van immigratiecontrole en de verstoring van de openbare orde in het verleden.*

*Te meer nu dit een zeer zwaar inreisverbod betreft, mag de motiveringsverplichting van verweerster streng worden opgevat en mag worden aangenomen dat zij in extenso en precies motiveert hoe, waarom en op welke wijze zij een inreisverbod van acht jaar (hetwelk de termijn van vijf jaar nog eens met drie jaar overschrijdt) noodzakelijk acht.*

*Dit nu art. 74/11, §1, 4de alinea Vw. in elk geval geen enkele verplichtingen oplegt omtrent de te hanteren duurtijd en het enkel heeft over een mogelijke duurtijd van meer dan het maximaal voorziene van vijf jaar (hetwelk dus eveneens 5 jaar en 1 dag kan zijn, of 5 jaar en 6 maand of 6 jaar, etc.).*

*Verweerster dient dus te staven waarom zij een bepaalde termijn wenst te hanteren boven een andere.*

*Omtrent de duurtijd van acht jaar wordt in de bestreden beslissing aldus enkel verwezen naar het belang van de immigratiecontrole en de verstoring van de openbare orde in het verleden, dit betreft echter geen motivering omtrent het waarom van de specifiek gekozen duurtijd van acht jaar rekening houdende met alle gegevens.*

*Verzoeker kan uit het onderstaande immers helemaal niet afleiden waarom in zijn geval nu net een duurtijd van acht jaar (en bijvoorbeeld niet van zes jaar) wordt gehanteerd en evenmin blijkt uit het onderstaande of, hoe en op welke manier rekening werd gehouden met alle specifieke omstandigheden:*

*“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.” (stuk 1).*

*Een loutere verwijzing naar illegaal verblijf en een verstoring van de openbare orde volstaat niet gezien dit inderdaad geen motivering betreft aangaande de specifieke en concreet gekozen duurtijd van het verbod:*

*“De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval (...) Anders dan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorhoudt vormt dit geen motivering wat de duur van het inreisverbod betreft, noch een verwijzing naar “specifieke omstandigheden van het geval”. Het gaat slechts om een vaststelling dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Overeenkomstig art. 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet vormt dit enkel de reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd (...) heeft geschonden door motieven te aanvaarden die betrekking kunnen hebben op de reden een inreisverbod op te leggen en niet op de duur van dat verbod.” (RvS 14 september 2017, nr. 239.094, eigen onderlijning).*

*Tot slot, in het kader van de specifieke omstandigheden dient niet enkel gewezen te worden op de sociale context en de actualiteit daarvan (zie boven) doch ook op het feit dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met een aantal andere gegevens waarvan verweerster kennis heeft.*

*Zo is er de aanwezigheid van de voltallige rest van de familie van verzoeker op ons grondgebied waarmee er een gedegen band bestaande is en aldus een familieleven (stuk 3). In de bestreden beslissing wordt hiermee geen rekening gehouden niettegenstaande art. 74/11, §1, eerste lid Vw. het heeft over alle specifieke omstandigheden, zo ook deze.*

*De rest van de familie van verzoeker beschikt over de Belgische nationaliteit (stuk 3), zodat mag aangenomen worden dat dit familieleven enkel verder kan plaatsvinden op ons grondgebied. Het ontzeggen van toegang gedurende de zeer lange duur van acht jaar houdt in elk geval aldus het verbod gedurende deze zeer lange termijn in om bij deze familie te zijn.*

*Daar gelaten dat dit gegeven in rekening diende te worden gebracht overeenkomstig art. 74/11, §1, eerste lid Vw., kan dit wel degelijk bovendien en bijkomend een schending opleveren van art. 8 EVRM, gelet op het bestaan van deze effectieve familiebanden.*

*Dergelijke familiebanden vallen immers eveneens onder het toepassingsgebied van art. 8 EVRM (arrest I. en U. t. Noorwegen van het Europees Hof voor de rechten van de mens dd. 21 oktober 2004 en arrest Boughanemi t. Frankrijk dd. 24 april 1996).*

*Enige motivatie hieromtrent, alsook omtrent het gegeven dat dit minstens in rekening moet gebracht worden als specifieke omstandigheid in het kader van art. 74/11, §1, eerste lid Vw., ontbreekt echter compleet.*

*Daarnaast houdt dergelijk inreisverbod hoe dan ook een verhindering in van elke mogelijkheid op gelijk welke vorm van mogelijk herstel ten aanzien van de nog minderjarige kinderen.*

*Het gebrek in de motivering omtrent de duurtijd van het inreisverbod en het gebrek in de motivering omtrent de duurtijd van het inreisverbod in het licht van alle specifieke omstandigheden, houdt een schending in van art. 74/11 Vw. j. de motiveringsplicht j. art. 11 van de richtlijn 2008/115/EG j. art. 8 EVRM."*

3.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsverplichting wordt erop gewezen dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11, § 1, 4° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520,).

Met betrekking tot de ingeroepen schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt erop gewezen dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De voormelde aangevoerde schendingen worden onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet.

Voormeld artikel 74/11, §1 luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

"§ 1

*De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.*

*De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:*

*1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*

*2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

*De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:*

*1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.*

*2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.*

*De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."*

Artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 11, punt 2, van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). Artikel 11, punt 2, van deze richtlijn stelt:

*"2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid."* Uit zowel de nationale wetbepaling als de Europese richtlijn volgt dus dat de duur van een inreisverbod meer dan vijf jaar kan bedragen.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn merkt de Raad op dat de schending van een richtlijn niet rechtstreeks kan worden aangevoerd wanneer deze omgezet werd naar de interne wetgeving (cf. RvS 2 923, 20 juni 2008 (c)). De Raad wijst erop dat deze Richtlijn in Belgisch recht werd omgezet door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) en dat de verzoekende partij niet aanvoert, laat staan aantoon, dat artikel 11 daarbij niet of niet correct omgezet zou zijn. Zodoende kan zij zich niet dienstig beroepen op artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn.

Artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert bepaalt als volgt:

*"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66) als voor situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (cf. RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben.

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven', die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven en privéleven is een feitenkwestie (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150; EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). Dit gezins- en/of privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een '*fair balance*' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren. (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)

De verzoekende partij betoogt onder haar eerste middel dat de bestreden beslissing in feite enkel een opgave van enige motieven aangaande het afleveren op zich van een inreisverbod weergeeft. Wat deze aflevering van het inreisverbod betreft, voert de verzoekende partij aan dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar een veroordeling voor geweldpleging zonder meer, dit zonder echter te verwijzen naar de specifieke omstandigheden eigen aan de veroordeling. Ze geeft aan dat de feiten kaderen in een intrafamiliale situatie en stelt dat feiten gekaderd in dergelijke omstandigheden niet zomaar op gelijke voet kunnen gesteld worden met gelijk welke andere bestaande vormen van geweldpleging. Ze wijst erop dat de concrete omstandigheden die tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid, beoordeeld moeten worden om daaruit uiteindelijk te kunnen besluiten of men al dan niet een actuele bedreiging vormt voor een aantasting van fundamentele belangen van de samenleving. De verzoekende partij benadrukt dat allerm minst duidelijk is of en op welke manier de gemachtigde rekening heeft gehouden met het feit dat er sprake was van een specifieke context. Ze geeft aan dat gelet op de thans voorhanden zijnde andere sociale context, het immers niet onaannemelijk is om te stellen dat er geen actuele bedreiging voor de aantasting van fundamentele belangen bestaande is. De verzoekende partij betoogt dat er geen persoonlijke beoordeling is geweest rekening houdende met de gegevens eigen aan het geval op dit vlak aangaande de veroordeling. Ze wijst op rechtspraak van het Hof van Justitie waaruit blijkt dat voor de uitvaardiging van een inreisverbod voor de duur van meer dan vijf jaar minstens vereist is dat de vreemdeling inderdaad een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang voor de samenleving kan aantasten, waarbij de opgave dat een vreemdeling een bedreiging zou hebben gevormd in het verleden niet volstaat nu tevens de actualiteit dient te blijken alsook het gegeven van een toekomstige bedreiging voor een fundamenteel belang. Onder haar tweede middel betoogt zij dat uit de bestreden beslissing alleen maar een verantwoording blijkt aangaande het gegeven waarom haar een inreisverbod wordt afgeleverd evenals een verantwoording waarom dit niet strijdig is met artikel 8 van het EVRM maar een motivering omtrent de gekozen duurtijd van het inreisverbod blijkt volgens de verzoekende partij te ontbreken.

De Raad wijst er in de eerste plaats op dat uit artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de vreemdelingenwet blijkt dat de beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Het bestuur beschikt bij het bepalen van de duur van een inreisverbod over een discretionaire bevoegdheid. *In casu* werd toepassing gemaakt van het vierde lid van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet waarin wordt voorzien dat de verwijderingsmaatregel kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar indien de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de

openbare orde of voor de openbare veiligheid. In dit verband wijst de Raad erop dat de omvang van de motiveringsplicht evenredig is met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Het bestuur moet *in casu* dan ook verantwoorden waarop haar keuze voor een inreisverbod van acht jaar berust. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, betekent dit echter niet dat de gemachtigde moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt bovendien dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Verder wordt opgemerkt dat het begrip “gevaar voor de openbare orde” noch bij de definities in artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn, noch elders in de Terugkeerrichtlijn is gedefinieerd. Evenmin is het begrip gedefinieerd in de vreemdelingenwet. Het Hof van Justitie (hierna: het Hof) heeft in de zaak Z. Zh. en I.O. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie (C-554/13) van 11 juni 2015 richtlijnen vastgesteld voor de interpretatie van het begrip “gevaar voor de openbare orde” in het kader van artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn. Deze richtlijnen van het Hof hebben weliswaar betrekking op het afzien van een toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek, doch kunnen naar analogie worden toegepast op het aanvoeren van de openbare ordeproblematiek in de motivering van de duur van het inreisverbod. Immers blijkt uit verschillende arresten van het Hof van Justitie dat het Hof de begrippen “openbare orde” en “openbare veiligheid” op dezelfde manier tracht uit te leggen (zie oa. HvJ 10 februari 2000, C-340/97, Nazli; HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Zh. en O en HvJ 15 februari 2016, C- 601/15 J.N. (grote kamer)).

Uit het arrest C-554/13 blijkt dat de gemachtigde, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat is aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, pt 46). Artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dan ook uitdrukkelijk dat een beslissing tot verwijdering enkel gepaard kan gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. In dit arrest (C-554/13) wordt voor recht verklaard dat in geval van een illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, andere gegevens, zoals de aard en de ernst van dat feit, of het tijdsverloop sinds dat feit werd gepleegd van belang kunnen zijn bij de beoordeling of die derdelander een gevaar vormt voor de openbare orde. In de punten 50 en 57 van het arrest stelt het Hof dat geval per geval dient te worden beoordeeld of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde van de betrokken lidstaat en dat indien niet naar behoren rekening wordt gehouden met deze persoonlijke gedragingen en het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, de lidstaat voorbij gaat aan de vereisten die voortvloeien uit het individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. *“Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde. (...) Evenwel moet worden gepreciseerd dat een lidstaat kan constateren dat er sprake is van een gevaar voor de openbare orde in het geval van een strafrechtelijke veroordeling, ook al is deze niet onherroepelijk, wanneer die veroordeling, samen met alle andere omstandigheden van de situatie van de betrokkene, een dergelijke constatering rechtvaardigt.”* Het Hof bepaalt uitdrukkelijk in punt 60 van voormeld arrest dat het begrip “gevaar voor de openbare orde” hoe dan ook veronderstelt dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak). In dit verband beklemtoont het Hof dat in het kader van een beoordeling van het begrip “gevaar voor de openbare orde” alle feitelijke en juridische gegevens betreffende de situatie van de betrokken derdelander waardoor kan worden verduidelijkt of diens persoonlijke gedragingen een dergelijke bedreiging vormen, relevant zijn. In het geval van een derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, behoren bijgevolg de aard en de ernst van dat feit en het tijdsverloop sinds het plegen ervan, tot de gegevens die in dat verband relevant zijn (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, pt 60-61).

Uit de bestreden beslissing moet dus blijken waarom de gemachtigde meent dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. *In casu* wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van acht jaar *“omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”*. De gemachtigde geeft hierbij vooreerst aan dat de verzoekende partij geen officieel verblijfsadres heeft. Verder wordt erop gewezen dat de verzoekende partij op 23/10/2017 een *“veroordeling”* heeft opgelopen van 3 jaar door de rechtbank van Brugge *“voor verkrachting op meerderjarige; slagen en verwondingen – opzettelijke slagen met voorbedachten raden”*, wat de verzoekende partij in geen geval betwist. De gemachtigde oordeelt vervolgens dat *“gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”* en dat *“overwegende de gewelddadigheid waarvan betrokkene blijk heeft gegeven, bestaat er een ernstig, reëel en actueel gevaar voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde”*. Gelet op de bovenstaande motivering kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat er zonder meer wordt verwezen naar haar veroordeling voor geweldpleging, nu wel degelijk uiteen wordt gezet waaruit die inbreuken bestaan (*“verkrachting op meerderjarige; slagen en verwondingen – opzettelijke slagen met voorbedachten raden”*) en overigens ook wordt aangegeven dat zij geen officieel verblijfsadres in België heeft. Met haar betoog dat niet werd verwezen naar de specifieke omstandigheden eigen aan de veroordeling, dat de feiten kaderen in een intrafamiliale situatie en dat feiten gekaderd in dergelijke omstandigheden niet zomaar op gelijke voet kunnen gesteld worden met gelijk welke andere bestaande vormen van geweldpleging, kan zij met dergelijke minimalisering van de feiten geen afbreuk doen aan de vaststelling dat zij op 23 oktober 2017 een veroordeling heeft opgelopen van drie jaar voor voormelde feiten, wat ook steun vindt in de stukken van het administratief dossier.

In de bestreden beslissing wordt vervolgens opgemerkt dat betrokkene in zijn vragenlijst hoorplicht ingevuld op 25/07/2017, heeft verklaard zijn vrouw en kinderen in België te hebben waarbij de gemachtigde aangeeft dat mevrouw en de kinderen ondertussen als vluchteling werd erkend. De gemachtigde stelt dat mevrouw in haar asielaanvraag op 06/03/2017 heeft verklaard *“vertrokken zijn van bij echtgenoot met de kinderen, daardoor geen verblijfplaats meer”* en dat ze ook heeft verklaard problemen met haar man te hebben, ze wil scheiden van haar echtgenoot, maar niet alleen naar Armenië kan terugkeren, dat in Armenië vrouwen geen rechten hebben, haar man ook haar ribben al eens gebroken heeft en dat ze ook een medisch attest heeft bijgebracht waarin zij verklaart dat haar man geslagen heeft. Wat het hoger belang en welzijn van de kinderen betreft, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de Raad benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Er wordt gesteld dat bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, het belang van het kind een bijzondere plaats inneemt en dat die bijzondere plaats het evenwel niet onmogelijk maakt om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). De gemachtigde oordeelt dat de uitwijzing van een ouder die niet meer samenwoont met zijn kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. Verder wordt in de bestreden beslissing nog geoordeeld dat bovendien het feit dat de vrouw en kinderen van betrokkene in België verblijven, niet kan worden behouden, aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden waarbij wordt aangegeven dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. De gemachtigde wijst er in de bestreden beslissing vervolgens op dat gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en besluit dat betrokkene niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Er wordt ten slotte geconcludeerd dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde een inreisverbod van 8 jaar proportioneel is. De verzoekende partij kan gelet op bovenstaande motivering niet dienstig voorhouden als zou niet verduidelijkt worden waarom haar een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd en dat enkel een verantwoording zou gegeven zijn aangaande het gegeven waarom een inreisverbod wordt afgeleverd. Uit bovenstaande motivering blijkt eveneens dat naast de recente veroordeling rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van haar geval zoals de vrouw en kinderen zodat de verzoekende partij niet gevolgd kan worden in haar betoog dat omtrent de duurtijd enkel wordt verwezen naar het belang van de immigratiecontrole en de verstoren van de openbare orde in het verleden.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat gelet op de thans voorhanden zijnde andere sociale context, het immers niet onaannemelijk is om te stellen dat er geen actuele bedreiging voor aantasting van fundamentele belangen bestaande is, gaat zij eraan voorbij dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt aangegeven dat zij op 23 oktober 2017 een veroordeling heeft opgelopen, zijnde niet eens twee maanden vóór het bestreden inreisverbod evenals dat haar echtgenote op 6 maart 2017 onder meer verklaarde vertrokken te zijn bij haar echtgenoot met de kinderen, dat ze wil scheiden van haar man, dat haar man al eens haar ribben heeft gebroken en haar heeft geslagen. De verzoekende partij kan met haar louter hypothetisch en ongestaafd betoog in geen geval afbreuk doen aan de vaststelling van de gemachtigde dat gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en dat overwegende de gewelddadigheid waarvan betrokkene blijk heeft gegeven, er een ernstig, reëel en actueel gevaar bestaat voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde.

Gelet op de bovenstaande motivering, waarbij de Raad benadrukt dat de verzoekende partij op 23 oktober 2017 werd veroordeeld voor verkrachting op meerderjarige, slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met voorbedachten rade – wat zij in geen geval betwist –, toont de verzoekende partij niet aan dat het disproportioneel of onzorgvuldig is van de gemachtigde om te stellen dat zij gezien de ernst van deze feiten geacht wordt de openbare orde te schaden en kan zij niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde geen persoonlijke beoordeling heeft doorgevoerd en niet aantoonst dat zij een ernstige, reële en actuele bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast en als gevaarlijk beschouwd wordt.

Met betrekking tot de door de verzoekende partij aangehaalde arresten van de Raad en Raad van State, kan het volstaan op te merken dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en zij bovendien nalaat aan te geven op welke manier deze een situatie betreffen die vergelijkbaar zijn met de hare. Zo wordt met betrekking tot het aangehaalde arrest nr. 163 508 van de Raad van 4 maart 2016, vastgesteld dat de verzoekende partij het loutere gegeven dat de gemachtigde niet vermeldt dat de feiten kaderen in een intrafamiliale situatie, niet dienstig kan vergelijken met de verkeerdelijke zwaardere kwalificatie in het geciteerde arrest nu zij niet aantoonst dat de gemachtigde zich zoals in het geciteerde arrest bij de kwalificatie van de feiten vergist zou hebben. Waar zij wijst op het arrest nr. 132.657 van de Raad van 31 oktober 2014, wordt vastgesteld dat zij ook hier nalaat aan te geven op welke manier deze een situatie betreft die vergelijkbaar is met de hare, nu in casu wel degelijk wordt geconcretiseerd waarvoor zij een veroordeling heeft opgelopen en de gemachtigde de ernst en de gewelddadigheid van de feiten heeft benadrukt. Met betrekking tot het aangehaalde arrest van de Raad van State van 14 september 2017 met nr. 239.094 wordt opgemerkt dat in tegenstelling tot dit geciteerde arrest, *in casu* wel rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden en zoals reeds hoger aangegeven de verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat slechts sprake zou zijn van een loutere verwijzing naar illegaal verblijf en een verstoring van de openbare orde.

Waar de verzoekende partij wijst op de aanwezigheid van “de voltallige rest” van haar familie in België, merkt de Raad op dat de term “familie- en gezinsleven” zoals bedoeld in artikel 8, eerste lid van het EVRM een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM, Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; MOLE N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97). Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. Het EHRM oordeelde dat zelfs het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). *In casu* wijst de verzoekende partij op “de rest” van haar familie in België met de Belgische nationaliteit en voegt aan haar verzoekschrift in dit verband enkele identiteitskaarten en foto's toe van familieleden, maar zij toont hiermee echter in geen geval aan afhankelijk te zijn van deze familieleden. Waar zij aan haar verzoekschrift nog een bewijs bijvoegt van enkele geldoverschrijvingen in de maanden juni (ten belope van 200 euro), juli (ten belope van 300 euro) en augustus 2017 (ten belope van 100 euro), stelt

de Raad in de eerste plaats vast dat dit stuk zich niet in het administratief dossier bevindt en dus niet ter kennis werd gebracht aan de gemachtigde vóór het nemen van de bestreden beslissing. De gemachtigde kan zodoende niet verweten worden hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Het komt niet aan de Raad toe om stukken die voor het eerst aan het verzoekschrift worden gevoegd, te gaan beoordelen. Geheel ten overvloede merkt de Raad op dat dit stuk met louter zes geldoverschrijvingen in de maanden juni, juli en augustus waarvan het hoogste bedrag eenmaal 200 euro bedraagt - waarbij bovendien niet gespecificeerd wordt van welk familielid de overschrijvingen afkomstig zijn - niet aantoont dat de verzoekende partij ten tijde van het treffen van het inreisverbod zodanig afhankelijk was van haar familieleden dat sprake kan zijn van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Gelet op het voorgaande is er bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Zodoende maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de gemachtigde rekening diende te houden met de overige familieleden nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is.

Waar de verzoekende partij nog betoogt dat het inreisverbod hoe dan ook een verhindering inhoudt van elke mogelijkheid op gelijk welke vorm van mogelijk herstel ten aanzien van de nog minderjarige kinderen, merkt de Raad op dat zij voorbijgaat aan de concrete motieven in de bestreden beslissing. De Raad benadrukt dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk rekening wordt gehouden met het hoger belang en welzijn van de kinderen. De gemachtigde geeft in de bestreden beslissing aan dat de Raad benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft en wijst erop dat bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, het belang van het kind een bijzondere plaats inneemt. Hij vervolgt dat die bijzondere plaats het evenwel niet onmogelijk maakt om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). In de bestreden beslissing wordt in dit verband verder gesteld dat de uitwijzing van een ouder die niet meer samenwoont met zijn kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. De verzoekende partij gaat echter in geen geval in op deze concrete motieven zodat ze er geen afbreuk aan kan doen. Zij toont niet aan in welke mate het onredelijk of onzorgvuldig is van de gemachtigde om erop te wijzen dat contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar zij zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om haar te gaan opzoeken. De gemachtigde merkt hierbij ten slotte nog op dat bovendien het feit dat vrouw en kinderen van betrokkene in België verblijven niet kan worden behouden, aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden en dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Gelet op het voorgaande wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel kan de Raad vaststellen dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft. Zodoende wordt een schending van het proportionaliteitsbeginsel niet aannemelijk gemaakt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen toont de verzoekende partij ook niet aan dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig voorbereid zou zijn, zou steunen op verkeerde feitelijke gegevens of dat geen rekening zou zijn gehouden met alle gegevens of dienstige stukken. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 8 van het EVRM, van het proportionaliteitsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien augustus tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU